

**STĂRI DE EXCEPȚIE CÂND
ORGANIZAȚIA NAȚIUNILOR UNITE
JOACĂ ROLUL DE ADMINISTRATOR
TERITORIAL**

Charles F. SZYMANSKI

Profesor, Facultatea de drept a Universității
Vytautas Magnus (Lituania)
Profesor adjunct, Colegiul de drept al
Universității de stat Michigan (SUA)
Informații de contact
Adresă: Strada Ožėškienės nr. 18, Kaunas
44254, Lituania
Telefon: (+370 37) 751 044
Adresă e-mail: c.szymanski@tf.vdu.lt

Abstract: Dreptul internațional restricționează utilizarea de către stat a unei stări de urgență care să priveze populația sa de anumite drepturi fundamentale ale omului. Acest articol explorează aplicarea acestor restricții la un actor non-statal – Organizația Națiunilor Unite - atunci când își asumă aceleași funcții ale unui stat în timp ce administrează teritoriul în conformitate cu o misiune autorizată de către Consiliul de Securitate. Autorul propune ca acestea să fie făcute aplicabile, prin eventuala aderare a ONU la Convenția internațională privind drepturile civile și politice, și mai urgent prin acordul ONU de a respecta normele stabilite în această convenție.

Cuvinte cheie: Stări de excepție, stări de urgență, administrație teritorială internațională, drepturi umane.

I. Introducere

Pe măsură ce Consiliul de Securitate al Organizației Națiunilor Unite devine din ce în ce mai activ, în special în autorizarea de forțe militare, în sensul cel mai larg, o astfel de activitate poate fi privită în speță ca o stare excepțională. Carta ONU, în general, militează pentru pace și pentru neamestecul în afacerile interne ale membrilor, ceea ce uneori poate fi considerat contradictoriu

**STATES OF EXCEPTION WHEN THE
UNITED NATIONS ACTS AS A
TERRITORIAL ADMINISTRATOR**

Charles F. SZYMANSKI

Professor, Vytautas Magnus University
Faculty of Law (Lithuania)
Adjunct Professor, Michigan State
University College of Law (USA)
Contact information
Address: Ožėškienės str. 18, Kaunas 44254,
Lithuania
Phone: (+370 37) 751 044
E-mail address: c.szymanski@tf.vdu.lt

Abstract: International law restricts a state's use of a state of emergency to deprive its population of certain basic human rights. This article explores the application of these restrictions to a non-state actor -the United Nations - when it assumes the same functions of a state while administering territory pursuant to a mission authorized by the Security Council. The author proposes that they should be made applicable, by the eventual accession of the UN to the International Convention on Civil and Political Rights, and more immediately by the agreement of the UN to abide by the norms set forth in that Convention.

Keywords: States of exception, states of emergency, international territorial administration, human rights

I. Introduction

As the United Nations Security Council becomes more and more active, particularly in the authorization of military force, in its widest sense such activity itself may be viewed as an exceptional state. The UN Charter generally stands for peace and for non-interference in members' domestic affairs, which is turned on its head somewhat when the Security Council authorized an armed attack on a member state, with regime change as a likely (if not explicitly authorized) outcome. If the UN is viewed as

cazului în care Consiliul de Securitate a autorizat un atac armat asupra unui stat membru, cu schimbarea de regim, ca posibil (dacă nu explicit autorizat) rezultat. Dacă ONU este privită ca un fel de super-stat, iar Carta precum constituția sa, capacitatea Consiliului de Securitate de a autoriza războiul în locul păcii, și ocuparea unui stat altfel suveran, este într-adevăr ceva asemănător unui președinte declarând o stare de excepție în conformitate cu o constituție națională.

Dincolo de această întrebare generală, teoretică, există problema practică în legătură cu ce norme (dacă există) privind stările de excepție se aplică la un teritoriu care a fost ocupat și / sau administrat de Organizația Națiunilor Unite, în conformitate cu o rezoluție a Consiliului de Securitate. Aceasta este problema care face obiectul acestui articol. În aceste situații, ONU cu siguranță preia multe din atributele unui stat, și întrebarea este dacă ar trebui să fie tratată ca un stat pentru a pune în aplicare sau a declara starea de excepție. Pe de o parte, se poate presupune că o situație excepțională există deja, una de o gravitate care a determinat Consiliul de Securitate să facă un pas dramatic de autorizare a unei misiuni administrative și de menținere a păcii. În acest caz, acolo unde o stare de urgență există implicit, problema este dacă ONU în calitate de administrator este (sau ar trebui să fie) legat de limitările privind starea internă a excepțiilor prevăzute în Convenția internațională privind drepturile civile și politice (ICCPR). Sau este ONU (sau ar trebui să fie) obligată să declare mai întâi o stare de excepție în conformitate cu standardele de PIDCP - în măsura în care îndeplinește aceste standarde - înainte de a se abate de la anumite norme privind drepturile omului în măsura permisă de această convenție? Interrelaționată cu aceste două probleme este imunitatea deținută de ONU și statutul ONU ca o organizație internațională, mai degrabă decât ca un stat.

În modul stabilit de mai jos, în cazul

a kind of super-state, and its Charter as its constitution, the Security Council's ability to authorize war over peace, and the occupation of an otherwise sovereign state, is indeed something akin to a president calling a state of exception under a national constitution.

Beyond this general, theoretical question is the practical issue of what (if any) rules concerning states of exception apply to a territory that has been occupied and/or administered by the United Nations in accordance with a Security Council resolution. It is this issue that is the subject of this article. In these situations, the UN certainly is taking on many of the attributes of a state, and the question becomes whether it should be treated as a state for purposes of implementing or declaring a state of exception. On one hand, it may be presumed that an exceptional situation already exists, one that is of such severity that has lead to the Security Council taking the dramatic step of authorizing a peacekeeping and administrative mission. In that case, where a default state of emergency exists, the issue is whether the UN as an administrator is (or should be) bound by the limitations concerning domestic state of exceptions set forth in the International Convention on Civil and Political Rights (ICCPR). Alternatively, is the UN (or should it be) required to first declare a state of exception under the standards of the ICCPR - to the extent it meets these standards - before deviating from certain human rights norms to the extent permitted by that Convention? Intertwined with both these issues is the immunity possessed by the UN and the UN's status as an international organization, rather than an actual state.

As set forth below, when the UN acts as a territorial administrator, the UN should be held to the same ICCPR standards as states with respect to declaring and implementing state of emergency situations. The UN's status as an international organization, rather than a state, precludes the direct application of the ICCPR.

în care acționează ca un administrator teritorial, ONU ar trebui menținută la aceleași standarde ICCPR ca și statele în privința declarării și punerii în aplicare a stării de situații de urgență. Statutul ONU ca o organizație internațională, mai degrabă decât un stat, se opune aplicării directe a ICCPR. Cu toate acestea, acest lucru poate fi remediat prin eventuala aderare a ONU la ICCPR (sau cel puțin dispozițiile sale care reglementează stări de urgență, prevăzute la articolul 4). În timp ce astfel de aderare este în curs sau examinată, se recomandă ca ONU să accepte aplicarea articolului 4 și alte părți relevante din PIDCP, atunci când administrează un teritoriu aflat sub suveranitatea unui stat care este parte a ICCPR. În absența unei asemenea aprobări, Curtea Internațională de Justiție, probabil chiar la nivel național și regional, ar trebui cel puțin să încerce să mențină ONU la standardele *jus cogens* aplicabile stărilor de urgență națională.

II. ONU în calitate de administrator teritorial

Faptul că ONU a preluat funcțiile și responsabilitățile de administrator teritorial nu este un lucru nici surprinzător, nici nou. Predecesorul său, Liga Națiunilor, a efectuat cel puțin trei proiecte teritoriale de administrare: Orașul Liber Danzig, Saar, și Leticia¹. În fiecare dintre aceste cazuri, teritoriul în cauză a fost disputat între două state: Danzig între Polonia și Germania, Saar între Germania și Franța, și Leticia între Columbia și Peru. În Danzig, prezența Ligii a fost nedeterminată; statutul de oraș liber al Danzingului care nu aparține nici Germaniei, nici Poloniei în perioada administrația Ligii, a fost un compromis permanent, mai degrabă decât un stat tranzitoriu. În Saar și Leticia, cu toate acestea, administrația Ligii a fost temporară. Liga a administrat fiecare teritoriu până când statutul său a fost clarificat (în Saar, prin plebiscit, cu alegătorii care doresc să rămână parte din Germania, și în Leticia, până când Peru a

However, this may be remedied by the eventual accession of the UN to the ICCPR (or at least its provisions regulating states of emergency, contained in Article 4). While such accession is pending or examined, it is urged that the UN accept the application of Article 4 and other relevant parts of the ICCPR, when it is administering a territory under the sovereignty of a state which is a party to the ICCPR. Absent such acceptance, the International Court of Justice and perhaps even national and regional tribunals should at least attempt to hold the UN to *jus cogens* standards applicable to national states of emergency.

II. The UN as territorial administrator

That the UN has taken on the functions and responsibilities of a territorial administrator is neither a surprising nor a new development. Its predecessor, the League of Nations, conducted at least three territorial administration projects: The Free City of Danzig, the Saar, and Leticia.⁶⁹ In each of these cases, the territory in question was disputed between two states: Danzig between Poland and Germany, the Saar between Germany and France, and Leticia between Columbia and Peru. In Danzig, the League's presence was indefinite; Danzig's status of a free city belonging neither to Germany nor Poland under the League's administration was a permanent compromise rather than a transitory state. In the Saar and Leticia, however, the League's administration was temporary. The League administered each territory until such time as its status was clarified (in the Saar, by plebiscite, with voters wishing to remain part of Germany, and in Leticia, until Peru evacuated the region and administrative control was assumed by Columbia). It is accurate to say that the main purpose of the League's administration in these last two cases was “to defuse a potentially divisive sovereignty problem by serving as a buffer.”⁷⁰

evacuat regiunea și controlul administrativ a fost asumat de Columbia). Este corect să spunem că scopul principal al administrației Ligii în aceste ultime două cazuri a fost "să dezamorseze o problemă de suveranitate cu potențial de divizare, acționând ca un tampon"².

Liga a introdus, de asemenea, conceptul de "mandate" pentru fostele teritorii coloniale. În teorie, statelor dezvoltate și "avansate", li s-a oferit autoritate administrativă asupra fostelor teritorii coloniale din partea Ligii, dar în același timp, cu angajamentul de a dezvolta și moderniza aceste teritorii, și să se pregătească populațiile lor de auto-guvernare și eventuala independență. Cu toate acestea, Liga, în timp ce autoriza mandatele, nu și-a asumat administrarea directă față de orice mandate în sine.³

După al doilea război mondial, ONU și-a asumat, de asemenea, responsabilități directe în administrația teritorială și responsabilități indirecte prin intermediul sistemului de tutelă (car înlocuise mandatele sponsorizate ale Ligii). Așa cum s-a întâmplat în cazul mandatelor, tutelele nu au fost administrate de ONU în mod direct, ci mai degrabă de către un stat dezvoltat până la eventuala independență a teritoriului sub tutelă⁴. Cu toate acestea, exemplele de administrare teritorială directă au crescut exponențial începând cu perioada administrării Ligii.

Sfera rolului ONU în administrarea unui anumit teritoriu a fost destul de variată. În multe cazuri, funcțiile administrative au fost legate de o operațiune de menținere a păcii. Unul dintre obiectivele acestor operațiuni, în funcție de limba folosită de către Consiliul de Securitate, a fost să promoveze statul de drept (sau, conform observațiilor interesante ale unui autor, sub traducerea oficială franceză, "le rétablissement de l'ordre")⁵. Astfel, misiuni pentru restaurarea sau restabilirea statului de drept au avut loc în Burundi (1996), Guatemala (1997), Liberia (2003-în curs de

The League also introduced the concept of "mandates" for former colonial territories. In theory, "advanced" and developed states were given administrative authority over former colonial territories by the League, but at the same time committed to develop and modernize these territories, and prepare their populations for self-governance and eventual independence. However, the League, while authorizing mandates, did not assume direct administration over any mandates itself.⁷¹

After the Second World War, the UN likewise assumed direct responsibilities in territorial administration and indirect responsibilities through the trusteeship system (which had replaced the League sponsored mandates). As was the case with mandates, trusteeships were not administered by the UN directly, but rather by a developed state pending the eventual independence of the territory under trusteeship.⁷²

Examples of direct territorial administration, however, grew exponentially from the days of the League.

The extent of the UN's role in administering a given territory was been quite varied. In many instances, administrative functions are connected with a peacekeeping operation. One of the goals of these operations, according to language used by the Security Council, has been to promote the rule of law (or, as one author interestingly noted, under the official French translation, "le rétablissement de l'ordre").⁷³ Thus missions to restore or reestablish the rule of law occurred in Burundi (1996), Guatemala (1997), Liberia (2003-ongoing), Cote d'Ivoire (2004-ongoing), Haiti (2004-ongoing) and the Democratic Republic of the Congo (2007-ongoing).⁷⁴ In these actions, the UN's administrative role has focused upon "personnel training, assisting institution-building, advising on law reform issues, and monitoring, with an emphasis on criminal law processes."⁷⁵ It has not focused on such matters as property and housing law.⁷⁶

desfășurare), Coasta de Fildeș (2004-în curs de desfășurare), Haiti (2004-în curs de desfășurare) și Republica Democrată Congo (2007-în curs de desfășurare)⁶. În aceste acțiuni, rolul administrativ al ONU s-a concentrat asupra chestiuni privind "instruirea personalului, asistarea consolidării instituționale, consultanța pe probleme de reformă de drept, și de monitorizare, cu accent pe procesele de drept penal."⁷ Nu s-a axat pe aspecte precum legile de proprietate și locuință.⁸

În alte situații, ONU și-a extins funcția sa la administrarea justiției într-un anumit teritoriu, total sau în parte. Exemplele de prelungire a autorității judiciare parțială includ impunerea de tribunale penale internaționale pentru anumite procese în fosta Iugoslavie (1991-prezent) și Rwanda (1994). Alternativ, ONU a intervenit în administrarea justiției în Sierra Leone și Cambodgia prin înființarea de tribunale speciale hibrid în aceste țări.⁹ În Afganistan, ONU a fost însărcinată cu asistarea administrației locale afgane în crearea unui nou sistem judiciar¹⁰. Acestuia i-a fost acordat, de asemenea, autoritatea de a "investiga încălcările drepturilor omului și, acolo unde este necesar, de a recomanda măsuri corective."¹¹

În Kosovo (1999-2008) și Timorul de Est (1999-2002), ONU inițial, prin intermediul "autorităților de reglementare, a exercitat o politică legislativă absolută și putere judecătorească.¹² "Chiar și după ce organele legislative locale și instanțele judecătorești au fost stabilite ulterior, Reprezentantul Special al [ONU] Secretar General (SRSG)" a menținut un drept de veto asupra deciziilor legislative și judiciare¹³. "În cazul Timorului de Est., administrația ONU a luat forma unui control executiv și legislativ explicit și matur:

Rezoluția 1272 (1999) ... a stabilit că situația din Timorul de Est a constituit o amenințare la adresa păcii și a securității și a invocat Consiliul de Securitate Capitolul VII puteri.

In other situations, the UN has expanded its function to the administration of justice in a given territory, in whole or in part. Examples of the extension of partial judicial authority include the imposition of international criminal tribunals for certain trials in the former Yugoslavia (1991-ongoing) and Rwanda (1994). Alternatively, the UN has interjected itself in the administration of justice in Sierra Leone and Cambodia through the establishment of special, hybrid tribunals in these countries.⁷⁷ In Afghanistan, the UN was charged with assisting the local Afghan administration in establishing a new judicial system.⁷⁸ It was also granted the authority to "investigate human rights violations and, where necessary, recommend corrective action."⁷⁹

In Kosovo (1999-2008) and East Timor (1999-2002), the UN initially, through its "governing authorities, wielded absolute legislative, police and judicial power. " ⁸⁰ Even after local legislative bodies and courts were subsequently established, the Special Representative of the [UN] Secretary General (SRSG) "maintained a veto power over legislative and judicial decisions."⁸¹ In the case of East Timor, UN administration took the form of explicit full-blown executive and legislative control :

Resolution 1272 (1999)... determined that the situation in Timor-Leste constituted a threat to peace and security and invoked the Security Council's Chapter VII powers. It established the UN Transitional Administration in East Timor (UNTAET) and endowed it with "overall responsibility for the administration of East Timor," granting the new body power "to exercise all legislative and executive authority, including the administration of justice." UNTAET had further authorization "to take all

Aceasta a stabilit Administrația ONU de tranziție în Timorul de Est (UNTAET) și a înzestrat-o cu "responsabilitatea globală pentru administrarea Timorului de Est," acordând noului organism puterea de "a-și exercita toată autoritatea legislativă și executivă, inclusiv administrarea justiției." UNTAET a avut autorizarea suplimentară "să ia toate măsurile necesare pentru îndeplinirea mandatului său." Aceste puteri potențial dictatoriale au fost temperate de către acordul politic potrivit căruia poporul din Timor a votat copleșitor pentru independență și că această tranziție ar trebui să fie supravegheată de Organizația Națiunilor Unite.¹⁴

Principalele probleme ale drepturilor omului în administrarea teritorială ONU - variind de la funcții administrative asociate cu o misiune de menținere a păcii, până la administrare efectivă și legală a unui teritoriu - de multe ori apar din natura neașteptată a operațiunii ONU în sine. În cazul în care ONU intervine în locuri cum ar fi Kosovo, Timorul de Est, Haiti, și Rwanda, statul de drept este, de obicei, defalcat, sau mai precis, dispărut. Administrația ONU a fost rezultatul unei stări de violență, anarhie și / sau de război. Astfel, o stare de facto de situații de urgență, de multe ori există în teritoriul aflat sub administrarea ONU, cu limite corespunzătoare privind drepturile umane ale populațiilor. În sens larg, normele de interacțiune sunt "pătate" și angajamentul pe termen scurt al normelor liberale este facilitat în scopul de a promova stabilitatea pe termen lung. Un aer de maleabilitate juridică plutește asupra misiunii din Capitolul VII.¹⁵

Acest lucru a condus la abuzuri la fiecare nivel. În operațiunile de menținere a păcii, au existat acuzații pe scară largă de abuz sexual și viol de către personalul de menținere a păcii, în special în Republica Democrată Congo.¹⁶ Au fost formulate chiar

necessary measures to fulfill its mandate." These potentially dictatorial powers were tempered by the political understanding that the Timorese people had voted overwhelmingly for independence and that this transition should be overseen by the United Nations.⁸²

The key human rights problems in UN territorial administration - ranging from those administrative functions associated with a peacekeeping mission, to complete actual and legal administration of a territory - often arise from the emergent nature of UN operation itself. When the UN intervenes in places like Kosovo, East Timor, Haiti, and Rwanda, the rule of law has usually broken down, or more accurately, vanished. UN administration has followed a state of violence, anarchy and/or war. Thus, a de facto state of emergency situation often exists in the territory the UN is administering, with corresponding limits on the populations' human rights. "In the broad sense, norms of interaction are 'smudged' and the short-term commitment to liberal norms is eased in order to promote long-term stability. An air of legal malleability hovers over the Chapter VII mission."⁸³

This has led to abuses at every level. In peacekeeping operations, there have been widespread allegations of sexual abuse and rape by peacekeeping personnel, particularly in the Democratic Republic of the Congo.⁸⁴ There have even been human trafficking claims made against peacekeepers in Bosnia.⁸⁵ More generally, it has been claimed that "a peace operation 'is one of the rare settings in which international organizations and aid organizations remain tolerant and sometimes complicit in leakage, widespread waste and bribery.'"⁸⁶

At the direct administrative level, there has often been a contradiction between the UN's mission to restore the rule of law

și suspiciuni de trafic de ființe umane de către cei din corpul de menținere a păcii în Bosnia.¹⁷ Mai general, s-a susținut că "o operațiune de pace" este una dintre scenele rare față de care organizațiile internaționale și organizațiile de ajutor rămân tolerante și, uneori, complice la scurgeri, pe scară largă, a deșeurilor și luare de mită."¹⁸

La nivel administrativ direct, a existat adesea o contradicție între misiunea ONU de a restaura statul de drept și protecția drepturilor omului, pe de o parte, și practica sa de guvernare, pe de altă parte. Misiunea ONU în Kosovo (UNMIK), oferă un bun exemplu al acestei dihotomii în practică. Fără a aduce atingere angajamentului său față de statul de drept, UNMIK (inclusiv SRSG în Kosovo) a avut drept de veto asupra instituțiilor locale de auto-guvernare; a numit judecători și procurori fără aprobarea Parlamentului; și a emis numeroase decrete de urgență care au ocolit în mod eficient legiuitorul și autoritățile locale¹⁹. În numeroase cazuri, SRSG prin ordin executiv a încălcat decizia judecătorilor internaționali pentru a elibera anumiți suspecți acuzați de crime grave în Kosovo.²⁰ Astfel de acțiuni nu au fost supuse revizuirii, din cauza imunității acordate ONU. Au fost, de asemenea, cazuri "care implică confiscarea bunurilor și ridicarea de vehicule", care au fost, de asemenea, irevocabile de către populația locală din cauza imunității ONU²¹.

Aceste acțiuni cu siguranță sunt înrudite cu multe situații în care o națiune declara stare de urgență, de suspendare a anumitor garanții constituționale și a drepturilor omului într-o situație excepțională pe piața internă. Într-adevăr, în apărarea acțiunilor sale, ONU a afirmat că prin comportamentul său se ridică la nivelul "derogărilor motivate de urgență recunoscute la nivel internațional în Kosovo."²² În plus UNMIK a imitat argumentele unui grup de țări care rețin suspecți de încălcarea ordinelor uzuale ale unui proces în condiții de urgență. Ca urmare a apărării Guvernului Statelor Unite de la Guantanamo, ONU a

and protect human rights, on one hand, and its practice in governing, on the other. The UN Mission in Kosovo (UNMIK) provides a good example of this dichotomy in practice. Notwithstanding its commitment to the rule of law, UNMIK (including the SRSG in Kosovo) had veto authority over the local institutions of self-government; appointed judges and prosecutors without parliamentary approval; and issued numerous emergency decrees which effectively bypassed the legislature and local authorities.⁸⁷ In numerous cases, the SRSG by executive order overrode the decision of international judges to release certain suspects accused of serious crimes in Kosovo.⁸⁸ Such actions were not subject to review because of the immunity afforded to the UN. There have also been instances "involving the confiscation of property and the impounding of vehicles," which were likewise unchallengeable by the local population due to UN immunity.⁸⁹

These actions certainly are akin to many situations when a nation declares a state of emergency, suspending certain constitutional and human rights guarantees in an exceptional domestic situation. Indeed, in defense of its actions, the UN has argued that its conduct amounted to "derogations justified by the internationally recognized emergency in Kosovo."⁹⁰ UNMIK has further mimicked the arguments of a host of countries detaining suspects in contravention of the ordinary dictates of due process in emergency conditions. In echoes of the United States government's defense of Guantanamo, the UN has claimed that its own extra-judicial detentions were permissible "special measures... which in the wider interests of security would allow authorities to respond to the findings of intelligence that are not able to be presented to the court system."⁹¹

As alluded to earlier, such extraordinary measures may be justified in the emergency conditions UN missions face. "[L]ocal pressure coupled with 'sluggish'

susținut că propriile sale rețineri extra-judiciare au fost "măsuri speciale permise ... care în interesul mai larg al securității ar permite autorităților să răspundă la descoperirile agenților secreți de informații care nu sunt în măsură să fie prezentate în sistemul judecătoresc."²³

Legat de cele spuse mai sus, asemenea măsuri extraordinare pot fi justificate în condițiile de urgență cu care se confrunta misiunile ONU. „Presiunea locală cuplată cu angrenarea „greoaie” a poliției și cu infrastructura și instituțiile dezintegrate, precum cea cu care se confruntă în Timorul de Est, fac adesea imposibile aderarea rigidă la concepțiile liberale asupra legilor și drepturilor.”²⁴ În același timp, ONU în sine ar trebui să nu fie singurul arbitru privind ceea ce este sau nu este o urgență, și apoi ce derogări de la normele privind drepturile omului sunt acceptabile, atunci când acțiunile sale proprii ca administrator teritorial sunt în cauză. În acest ultim caz, după cum a declarat elocvent în Kosovo Ombudsman Marek Antoni Nowicki, ONU este necorespunzător și în mod nepotrivit imun:

Scopul principal al acordării de imunitate organizațiilor internaționale este de a le proteja de orice intervenție unilaterală din partea guvernului individual al statului în care se află. Motivul ... nu se aplică în circumstanțele existente în Kosovo, unde administrația civilă interimară... acționează ca un surogat de stat ... Nu este nevoie de un guvern să fie protejată împotriva ei însăși ... Niciunui stat democratic care funcționează în conformitate cu o normă de drept nu i se acordă imunitate totală față de orice răspundere administrativă, civilă sau penală. O astfel de lipsă de responsabilitate totală deschide calea către impunitatea statului.²⁵

Există deja un regim de reglementare

police deployment and disintegrated infrastructure and institutions, such as that faced in East Timor, often makes rigid adherence to liberal conceptions of law and rights impossible.”⁹² At the same time, the UN itself should not be the sole arbiter of what is or is not an emergency, and then what derogations from human rights norms are acceptable, when its own actions as a territorial administrator are in question. In the latter case, as eloquently stated by Kosovo Ombudsperson Marek Antoni Nowicki, the UN is inappropriately immune and unaccountable:

The main purpose of granting immunity to international organizations is to protect them from unilateral interference by the individual government of the state in which they are located. The rationale... does not apply to the circumstances prevailing in Kosovo, where the interim civilian administration... *acts as a surrogate state*... There is no need for a government to be protected against itself... No democratic state operating under a rule of law accords itself total immunity from any administrative, civil or criminal responsibility. Such a blanket lack of accountability paves the way for the impunity of the state.⁹³

There already is an international regime regulating when, under what circumstances and to what extent a state may derogate from human rights norms during an alleged emergency situation. This is found in Article 4 of the International Convention on Civil and Political Rights (ICCPR), the provisions of which are explained in detail below. At the time of writing, 167 states have agreed to be bound by the terms of the ICCPR.

internațional care stabilește când, în ce condiții și în ce măsură un stat se poate deroga de la normele privind drepturile omului în timpul unei situații de urgență invocate. Acesta se găsește în articolul 4 din Convenția Internațională privind Drepturile Civile și Politice (PIDCP), ale cărui dispoziții sunt explicate în detaliu mai jos. La momentul acesta, 167 state au fost de acord să fie obligate prin termenii din PIDCP.

Este stabilit ca normele internaționale cu caracter obligatoriu cu privire la existența și sfera de aplicare a unei stări de excepție ar trebui să se aplice, de asemenea, la ONU, pentru ca, atunci când funcționează ca administrator teritorial, acesta să își asume funcțiile de stat. Pe scurt:

Când privim administrațiile de tranziție ONU ca entități guvernamentale cu responsabilități similare față de guvernați ca un stat față de cetățenii săi, concepte precum state deschise de urgență și imunitatea largă de stat nu mai sunt atât de ușor justificabile ... În cazul unei stări legitime de urgență, derogarea de la standardele internaționale în domeniul drepturilor omului poate și trebuie să se facă în acord cu cerințele instrumentelor internaționale în domeniul drepturilor omului, fără a priva o misiune de capacitatea de a face față problemelor de pace și securitate.²⁶

În timp ce ONU este responsabilizată de aceleași restricții privind utilizarea stării de urgență plasate pe stări individuale, în condițiile în care ONU își asumă funcțiile unui stat, pare a fi iminent logic că există numeroase dificultăți practice în obținerea acestui rezultat. După examinarea naturii restricțiilor PIDCP asupra stărilor naționale de urgență, aplicarea acestor restricții ONU la un nivel direct (prin PIDCP aplicabile la ONU) și indirect (prin impunerea a multe din aceste aceleași restricții pe baza dreptului

It is submitted that the international rules binding states concerning the existence and scope of a state of exception should likewise apply to the UN when, in its capacity as a territorial administrator, it acts like and assumes the functions of a state. Succinctly put:

When we view UN transitional administrations as government entities with similar responsibilities towards the governed as a state has towards its citizens, concepts like open-ended states of emergency and broad state immunity are no longer so easily justifiable... In the case of a legitimate state of emergency, derogation from international human rights standards can and should accord with the requirements of international human rights instruments, without crippling a mission's ability to cope with issues of peace and security.⁹⁴

While binding the UN to the same restrictions on the use of a state of emergency placed on individual states, in circumstances where the UN assumes the functions of a state, would appear to be imminently logical, there are many practical difficulties in achieving this result. After examining the nature of the ICCPR's restrictions on national states of emergency, the application of these restrictions on the UN at a direct level (by making the ICCPR applicable to the UN) and indirectly (by imposing many of these same restrictions on the basis of customary international law and *jus cogens* upon the UN as an international body) will be dealt with in turn.

III. International Law on States of Exception

The ICCPR outlines the basic

internațional cutumiar ius cogens și la ONU ca un organism internațional) vor fi tratate pe rând.

III. Dreptul internațional privind stările de excepție

PIDCP schițează obligațiile de bază ale statelor semnatare, care încearcă să declare o stare de excepție. În esență, PIDCP stabilește cerințe procedurale de bază pentru crearea unei stări de excepție, și plasează, de asemenea, limite privind domeniul de aplicare a acestei excepții. Articolul 4 din PIDCP stabilește limitele generale după cum urmează:

În timp de pericol public care amenință viața națiunii și a cărei existență este proclamată oficial, statele părți la prezenta Convenție pot lua măsuri derogatorii de la obligațiile care le revin în conformitate cu prezentul pact, în măsura strict necesară exigențelor situației, cu condiția ca astfel de măsuri să nu fie incompatibile cu obligațiile care le revin în temeiul dreptului internațional și să nu implice discriminarea exclusiv pe motiv de rasă, culoare, sex, limbă, religie sau origine socială.

2. Nicio derogare de la articolele 6, 7, 8 (paragrafele 1 și 2), 11, 15, 16 și 18 nu poate fi făcută în temeiul acestei dispoziții.

Orice stat parte la prezenta Convenție se prevalează de dreptul de derogare, informează imediat celelalte state părți la prezenta Convenție, prin intermediul secretarului general al Organizației Națiunilor Unite, de dispozițiile pe la care le-a derogat și de mijloacele prin care a fost activat. O nouă comunicare va fi făcută, prin același mijloc, la data la care se termină o astfel de derogare.²⁷

Astfel, există doar o serie limitată de

obligations of signatory states which seek to declare a state of exception. In essence, the ICCPR establishes basic procedural requirements for the establishment of a state of exception, and also places limits on the scope of this exception. Article 4 of the ICCPR sets forth the general limitations as follows:

1. In time of public emergency which threatens the life of the nation and the existence of which is officially proclaimed, the States Parties to the present Covenant may take measures derogating from their obligations under the present Covenant to the extent strictly required by the exigencies of the situation, provided that such measures are not inconsistent with their obligations under international law and do not involve discrimination solely on the ground of race, color, sex, language, religion or social origin.

2. No derogation from articles 6, 7, 8 (paragraphs 1 and 2), 11, 15, 16 and 18 may be made under this provision.

3. Any State Party to the present Covenant availing itself of the right of derogation shall immediately inform the other States Parties to the present Covenant, through the intermediary of the Secretary-General of the United Nations, of the provisions from which it has derogated and of the reasons by which it was activated. A further communication shall be made, through the same intermediary, on the date on which it terminates such

circumstanțe în care un stat semnatar poate deroga de la obligațiile privind drepturile omului în temeiul PIDCP de declararea stării de urgență. În primul rând, trebuie să existe o situație de urgență reală care amenință viața națiunii. Aceasta ar putea include un război, lovitură de stat, sau o catastrofă naturală gravă, sau chiar o criză economică care duce la frământări interne grave. Statul care declară starea de urgență are sarcina de a dovedi prezența unor astfel de circumstanțe excepționale. Simplele creanțe neacceptate ale terorismului internațional, securitatea națională sau menținerea ordinii publice, nu vor fi suficiente.²⁸ Starea de urgență extinsă va fi justificată doar în cazul în care amenințarea la durata de viață a națiunii este prezentă pe toată durata perioadei declarate de urgență.²⁹

În al doilea rând, trebuie să existe o proclamare oficială a stării de urgență. Această proclamare trebuie să fie conformă cu legislația națională aplicabilă (de multe ori o constituție), care reglementează astfel de stări de excepție.³⁰

În al treilea rând, orice derogare de la principiile drepturilor omului în timpul existenței stării de urgență trebuie să fie proporțională cu amenințarea cu care se confruntă. În cazul în care o derogare limitată de drepturi răspunde îngrijorărilor exprimate de urgență, o eliminare mai zdrobitoare en-gros de drepturi politice și civile nu ar fi justificată. Derogările ar trebui să fie, de asemenea, limitate de geografie: în cazul în care un dezastru natural sau de revoltă este limitat la o anumită secțiune a statului, o suspendare la nivel național a drepturilor omului este, de asemenea, nejustificată.³¹

Chiar dacă cerințele de mai sus sunt îndeplinite, și o stare de urgență este valabil proclamată și pusă în aplicare, există anumite drepturi ale omului de la care nici o derogare nu este permisă. Concret, în mod expres acestea includ: dreptul la viață, libertate de la tortură, libertatea de sclavie, interzicerea pe legi penale retroactiv, dreptul

derogation.⁹⁵

Thus, there are only a limited range of circumstances in which a signatory state may derogate from its human rights obligations under the ICCPR by declaring a state of emergency. First, an actual emergency threatening the life of the nation must exist. This may include a war, coup d'état, uprising, or a severe natural disaster, or even an economic crisis that leads to serious internal unrest. The state declaring the existence of the emergency has the burden of proving the presence of such exceptional circumstances. Simple, unsupported claims of international terrorism, national security or the maintenance of public order, will not be sufficient.⁹⁶ Extended states of emergency will only be justified if the threat to the life of the nation is present during the entire time of the declared period of emergency.⁹⁷

Second, there must be an official proclamation of the state of emergency. This proclamation must be consistent with the applicable national law (often a constitution) that governs such states of exception.⁹⁸

Third, any derogation from human rights principles during the existence of the state of emergency must be proportionate to the threat being faced. If a limited derogation of rights would meet the concerns raised by the emergency, a more sweeping, wholesale elimination of political and civil rights would not be warranted. Derogations should also be limited by geography: if an uprising or natural disaster is limited to a specific section of the state, a nation-wide suspension of human rights is likewise not justified.⁹⁹

Even if the above requirements are satisfied, and a state of emergency is validly proclaimed and implemented, there are certain human rights from which no derogation is permitted. Specifically, these expressly include: the right to life, freedom from torture, freedom from slavery, the prohibition on retroactive criminal laws, the right not to be imprisoned for failure to fulfill a contract, and freedom of religion,

de a nu fi închiși în urma constatării neîndeplinirii unui contract, și libertatea de religie, conștiință și gândire.³²

Există, de asemenea, o serie de drepturi implicite nonderogabile. Acestea includ obligațiile privind drepturile omului derivate din tratatele aplicabile și din dreptul internațional general.³³ De asemenea, acestea se extind și pentru principiile de non-discriminare cu privire la rasă, culoare, sex, limbă, religie sau origine socială.³⁴ Limitat, derogări de proporții de la regula de non-discriminare ar fi permise cu privire la opinii politice, origine națională, naștere și alte tipuri de statut.³⁵ Drepturile standard ale omului, care au atins nivelul de *jus cogens*, inclusiv interdicția privind transferul de populații, fără un motiv suficient, drepturile minorităților, și interdicția privind anumite tipuri de propagandă de război, incitare la ură de oameni, nu fac obiectul derogării nici chiar în starile legitime de urgență.³⁶ Mai mult, garanții procedurale în legătură cu aceste drepturi, precum dreptul la un proces echitabil, precum și obligația statului de a oferi un remediu pentru orice încălcări ale PIDCP, sunt, de asemenea sacrosancte.³⁷

Implicarea prevederilor PIDCP privind starea de urgență, și PIDCP în general, este tratată de către Comitetul ONU pentru Drepturile Omului (HRC). "Executarea" este, probabil, un termen prea puternic pentru a descrie rolul HRC. Se pot primi plângeri din partea statelor (și, în conformitate cu PIDCP de protocol opțional în primul rând, de la persoane fizice), și presupunând că toate căile de atac interne au fost epuizate, se poate lua o decizie cu privire la legalitatea unei anumite stări de urgență.³⁸ Deciziile CDO sunt o formă clasică de lege permisivă, la bine sau la rău. Acestea sunt, în esență, inaplicabile, cu excepția motivelor morale, cu partidele predominante (și victimele) care nu primesc ajutor echitabil sau monetar. Cu toate acestea, în cea mai bună lumină a lor, deciziile HRC contribuie la dezvoltarea unui organism de drept cu privire la momentul, și

conscience and thought.¹⁰⁰

There are also a number of implied nonderogable rights. These include human rights obligations derived from applicable treaties and general international law.¹⁰¹ They also extend to principles of non-discrimination with regard to race, color, sex, language, religion or social origin.¹⁰² Limited, proportional derogations from the rule of non-discrimination would be permitted with respect to political opinion, national origin, birth and other types of status, however.¹⁰³ Human rights standards that have attained the level of *jus cogens*, including the prohibition on the transfer of populations without sufficient grounds, minority rights, and the ban on certain types of war propaganda inciting people to hatred, are not subject to derogation in even otherwise legal states of emergency.¹⁰⁴ Further, procedural safeguards connected with these rights, such as the right to a fair trial, and the obligation of the state to provide a remedy for any violations of the ICCPR, are likewise sacrosanct.¹⁰⁵

Enforcement of the ICCPR's provisions on state of emergencies, and the ICCPR generally, is handled by the UN's Human Rights Committee (HRC). "Enforcement" is perhaps too strong a term to describe the HRC's role. It may receive complaints from states (and, under the ICCPR's first optional protocol, from individuals), and assuming all domestic internal remedies have been exhausted, may make a decision on the legality of a given state of emergency.¹⁰⁶ The HRC's decisions are a classic form of soft law, for better or for worse. They are essentially unenforceable, except on moral grounds, with the prevailing parties (and victims) receiving no equitable or monetary relief. However, in their best light, the HRC's decisions contribute to a developing body of law on when, and in what circumstances, a state of exception may lawfully exist. The HRC also receives, and comments upon, reports regularly submitted by states on their compliance with the

în ce împrejurări, o stare de excepție poate exista în mod legal. HRC, de asemenea, primește și comentarii asupra, rapoartelor prezentate în mod regulat de state, privind conformitatea acestora cu dispozițiile din PIDCP, inclusiv acele dispoziții referitoare la stări de urgență.³⁹ Din nou, aceste comentarii oferă doar o valoare morală sau persuasivă.

IV. Aplicarea Restricțiilor PIDCP privind stările de excepție de la Națiunile Unite ca Administrator teritorial

A. Aplicarea directă a ICCPR

Curtea Internațională de Justiție (CIJ) a stabilit că mult timp "Organizația Națiunilor Unite nu a fost parte la tratatele internaționale privind drepturile omului."⁴⁰ Într-adevăr, ONU nu este semnatară a ICCPR. Se ridică o întrebare considerabilă dacă ONU (sau orice altă organizație internațională) ar putea fi o parte a (sau altfel obligate prin) unui astfel de tratat, chiar dacă ar dori să facă acest lucru. Limbajul unor astfel de tratate privind drepturile omului este de așa natură încât creează drepturi și responsabilități pentru *state*, și astfel folosește un limbaj aplicabil numai la organele de guvernare de stat. De exemplu, așa cum se interpretează de către Oficiul ONU pentru afaceri juridice, ONU "nu poate adera la Convențiile de la Geneva din 1949 deoarece numeroase obligații în temeiul acestor instrumente pot fi evacuate numai prin puteri juridice și administrative pe care Națiunile Unite nu le posedă, inclusiv autoritatea de a exercite jurisdicția penală asupra membrilor forțelor armate".⁴¹ De asemenea, CDO în sine a respins o plângere împotriva unei organizații internaționale întemeiate pe o încălcare a PIDCP, afirmând că exista o lipsă de competență.⁴²

În *H.v.d.P.v Olanda*⁴³, reclamantul (sau autorul, așa cum este descris de HRC) a depus o plângere cu HRC, în conformitate cu Protocolul opțional la ICCPR, care permite plângeri individuale. Autorul a lucrat pentru Organizația Europeană de Brevete (EPO) în

provisions of the ICCPR, including those provisions pertaining to states of emergency.¹⁰⁷ Again, it comments offer only moral or persuasive value.

IV. Applying the ICCPR's Restrictions on States of Exception to the United Nations as a Territorial Administrator

A. Direct Application of the ICCPR

The International Court of Justice (ICJ) has long established that the "United Nations is not a party to international human rights treaties."¹⁰⁸ Indeed, the UN is not a signatory to the ICCPR. There is considerable question as to whether the UN (or any other international organization) could be a party to (or otherwise bound by) such a treaty even if it desired to do so. The language of such human rights treaties is such that it creates rights and responsibilities for *states*, and in so doing uses language applicable only to the organs of state government. For example, as construed by the UN Office of Legal Affairs, the UN "cannot adhere to the 1949 Geneva Conventions since many obligations under those instruments can be discharged only through juridical and administrative powers that the United Nations does not possess, including the authority to exercise criminal jurisdiction over members of the armed forces."¹⁰⁹ Likewise, the HRC itself has dismissed a complaint against an international organization alleging a violation of the ICCPR, claiming a lack of jurisdiction.¹¹⁰

In *H.v.d.P. v. Netherlands*,¹¹¹ the complainant (or author, as described by the HRC) filed a complaint with the HRC in accordance with the Optional Protocol to the ICCPR, which permits individual complaints. The author worked for the European Patent Organization (EPO) in Munich, Germany, and the essence of his complaint was that he, as a Dutch citizen, was being treated in a discriminatory way, since German citizens

Munchen, Germania, și esența plângerii sale a fost că el, ca cetățean olandez, a fost tratat într-un mod discriminatoriu, deoarece cetățenii germani au primit salarii mai favorabile. EPO a avut 5 state contractante (Italia, Luxemburg, Suedia, Olanda și Franța), care au fost părți la Protocolul Opțional, și autorul a afirmat că EPO a fost o entitate care "exercită autoritatea publică olandeză."⁴⁴

În respingerea plângerii, CDO a explicat că Comitetul pentru Drepturile Omului observă în această privință, că aceasta doar poate primi și examina comunicări în ceea ce privește creanțele care intră sub jurisdicția unui stat parte la Pact. Autorul plângerii, cu toate acestea, se referă la politicile de recrutare ale unei organizații internaționale, care nu poate, în nici un fel, să se interpreteze ca venind în jurisdicția Țărilor de Jos sau a oricărei părți alt stat la Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice și opționale protocolului. În consecință, autorul nu are nici o cerere în temeiul Protocolului opțional.⁴⁵

Conform acestei analize, desigur, CDO ar fi respingerea de asemenea, a oricărei plângeri împotriva ONU - pentru că nu a urmat cerințele din PIDCP privind impunerea de stări de urgență în calitate de administrator teritorial - pe motive similare. ONU nu este un stat parte la ICCPR, și nici nu poate fi controlat sau nu poate intra sub jurisdicția oricărui stat parte la ICCPR.

În consecință, PIDCP, în forma sa actuală, și așa cum interpretează de CDO, nu dă naștere la o obligație explicită ca executorii pentru ONU să urmeze prevederile sale cu privire la stările de urgență (și în general). Cu toate acestea, nu este neapărat adevărat că acest lucru va fi întotdeauna valabil. Un model potențial pentru o entitate internațională, non-stat, să adere la un tratat privind drepturile omului (cum ar fi ICCPR) pot fi eforturile continue

received more favorable pay. The EPO had 5 contracting states (Italy, Luxembourg, Sweden, the Netherlands and France) which were parties to the Optional Protocol, and the author alleged that the EPO was a entity "exercising Dutch public authority."¹¹²

In dismissing the complaint, the HRC explained that

The Human Rights Committee observes in this connection that it can only receive and consider communications in respect of claims that come under the jurisdiction of a *State party* to the Covenant. The author's grievances, however, concern the recruitment policies of an international organization, which cannot, in any way, be construed as coming within the jurisdiction of the Netherlands or of any other State party to the International Covenant on Civil and Political Rights and the Optional Protocol thereto. Accordingly, the author has no claim under the Optional Protocol.¹¹³

Under this analysis, of course, the HRC would likewise dismiss any complaint against the UN - for failing to follow the requirements of the ICCPR on the imposition of states of emergencies in its capacity as a territorial administrator - on similar grounds. The UN is not a state party to the ICCPR, and nor can it be construed to be controlled by or coming under the jurisdiction of any state party to the ICCPR.

Consequently, the ICCPR, in its present incarnation, and as construed by the HRC, does not give rise to an explicit, enforceable obligation for the UN to follow its provisions with respect to states of emergency (and in general). However, it is not necessarily true that this will always be the case. One potential model for an

ale Uniunii Europene (UE) să adere la Convenția Europeană a Drepturilor Omului (CEDO).⁴⁶

Inițial, Curtea Europeană de Justiție a emis un aviz indicând că aderarea nu a fost permisă de legislația europeană așa cum era în 1996.⁴⁷ Cu toate acestea, în conformitate cu Tratatul de la Lisabona, în special Protocolul 8 la articolul 6 alineatul (2) cu privire la Tratatul privind Uniunea Europeană, aderarea UE la CEDO a fost posibilă din acest punct de vedere, atâta timp cât anumite condiții au fost îndeplinite. Concret, negocierile de aderare au fost pentru a clarifica rolul UE în participarea la organele de control ale CEDO, a proteja competențele și puterile de UE și instituțiile sale, și de a asigura aplicarea corectă a protocoalelor opționale și rezerve la CEDO făcute de membru al UE state, printre alte probleme.⁴⁸ La rândul său, Consiliul Europei a modificat CEDO prin adăugarea Protocolului 14 la această convenție, intrată în vigoare la 1 iunie 2010. În conformitate cu prezentul protocol, articolul 59 din CEDO a fost modificat prin adăugarea unui nou alineat "2" al textului, care prevede că "Uniunea Europeană poate adera la această convenție."⁴⁹

Obstacolele juridice esențiale fiind eliminate, UE și Consiliul Europei negociază în prezent condițiile de aderare a UE la CEDO, aceste negocieri sunt centrate în jurul problemelor ridicate în Protocolul de la 8. Cu toate acestea, aceste detalii nu ar trebui să fie insurmontabile. Sunt demne de remarcat obiectivele UE din dorința de a adera la CEDO. Vice-președintele Comisiei Europene Vivian Reding a remarcat că aderarea a avut trei, efecte tangibile 1) cu privire la drepturile cetățenilor, 2) din punct de vedere politic, și 3) din punct de vedere legal, după cum urmează:

Din perspectiva cetățenilor, aderarea va garanta că orice persoană care pretinde a fi o victimă a unei încălcări a Convenției de către o instituție sau un organism al Uniunii poate aduce o

international, non-state entity to accede to a human rights treaty (such as the ICCPR) may be the ongoing efforts of the European Union (EU) to accede to the European Convention on Human Rights (ECHR).¹¹⁴

Originally, the European Court of Justice issued an opinion indicating that such accession was not permitted by European law as it stood in 1996.¹¹⁵ However, pursuant to the Lisbon Treaty, specifically Protocol 8 to Article 6(2) on the Treaty on European Union, the EU's accession to the ECHR was made legally possible, so long as certain conditions were met. Specifically, the accession negotiations were to clarify the EU's role in participating in the control bodies of the ECHR, protect the competences and powers of the EU and its institutions, and ensure the proper application of optional protocols and reservations to the ECHR made by EU member states, among other issues.¹¹⁶ For its part, the Council of Europe has amended the ECHR by adding Protocol 14 to that Convention, made effective on June 1, 2010. Pursuant to this protocol, Article 59 of the ECHR has been amended by adding a new paragraph "2" to the text, which states that "The European Union may accede to this convention."¹¹⁷

With the essential legal obstacles being cleared, the EU and the Council of Europe are presently negotiating the terms of the EU's accession to the ECHR; these negotiations are centered around the issues raised in Protocol 8. However, these details should not be insurmountable. It is worth noting the aims of the EU in its desire to accede to the ECHR. The European Commission's Vice-President Vivian Reding noted that the accession had three, tangible effects- 1)on the rights of citizens, 2)politically, and 3)legally- as follows:

From the perspective of the citizens, accession will guarantee that any person claiming to be a victim of a violation of the Convention by an institution or body of the

plângere împotriva Uniunii în fața Curtii de la Strasbourg, în aceleași condiții ca și cele aplicate la plângerile formulate împotriva statelor membre.

Din punct de vedere politic, aderarea înseamnă că Uniunea Europeană își reafirmă rolul central jucat de sistemul Convenției pentru protecția drepturilor omului în Europa, dincolo de granițele celor 27 de state membre. Prin aderarea la Convenție, Uniunea Europeană pune greutatea sa în spatele sistemului de la Strasbourg de control judiciar extern în domeniul drepturilor fundamentale, prin integrarea ordinii sale juridice în totalitate și în mod oficial la acest sistem de control. Acest lucru va spori credibilitatea atât intern cât și extern a angajamentului ferm al UE privind drepturile fundamentale.

În termeni juridici, aderarea va fi importantă sub trei aspecte: În primul rând, completează introducerea unei Carte din punct de vedere juridic a drepturilor fundamentale. Aderarea la Convenția va asigura că jurisprudența instanțelor atât la Curtea de la Strasbourg cât și la propria noastră “Curte Constituțională” din Luxemburg - evoluează în pas. Prin urmare, este o oportunitate de a dezvolta un sistem coerent de protecție a drepturilor fundamentale pe întregul continent, cu o promisiune puternică pentru o Europă unită cu adevărat de lege și valori.

În al doilea rând, aderarea deschide calea pentru Curtea de la Strasbourg de a atribui actelor adoptate de instituții sau organisme ale Uniunii un loc direct în Uniune, atribuindu-le - deși implicit - celor 27 de state membre în mod colectiv. Specificul Uniunii ca o entitate juridică distinctă investită cu competențe autonome va fi apoi în mod adecvat reflectat în

Union can bring a complaint against the Union before the Strasbourg Court under the same conditions as those applying to complaints brought against Member States.

In political terms, accession means that the European Union reaffirms the pivotal role played by the Convention system for the protection of human rights in Europe, beyond the borders of the 27 Member States. By acceding to the Convention, the European Union itself puts its weight behind the Strasbourg system of external judicial control in the area of fundamental rights by integrating its legal order fully and formally to that control system. This will enhance the credibility both internally and externally of the EU's strong commitment to fundamental rights.

In legal terms, accession will be important in three respects: First, it complements the introduction of a legally binding Charter of Fundamental rights. Accession to the Convention will ensure that the case-law of both Courts – the Court in Strasbourg and our own “Constitutional Court” in Luxembourg – evolves in step. It is therefore an opportunity to develop a coherent system of fundamental rights protection throughout the continent, with a strong promise for a Europe truly united by law and values.

procedura în fața Curții de la Strasbourg.

În al treilea rând, Uniunea va avea la dispoziție toate drepturile pe care Convenția le dă părților contractante de a apăra drepturile omului în conformitate cu actele sale în fața Curții de la Strasbourg. Uniunea Europeană va avea, de asemenea, posibilitatea de a fi reprezentată în Curtea de la Strasbourg de un judecător UE.⁵⁰

Multe dintre aceste rațiuni ar putea fi în egală măsură aplicabile unei aderări teoretice a ONU la PIDCP și limitelor sale cu privire la instituirea stării de urgență. În loc de un mozaic de utilizare a acordurilor de forță și a tribunalelor ad-hoc, cetățenii din zonele ocupate și administrate de ONU ar avea aceleași drepturi de a protesta împotriva acțiunilor ONU în declararea sau menținerea unui statut ilegal de urgență, ca și ceilalți cetățeni cu privire la acțiunile unui stat parte la ICCPR.

Din punct de vedere politic, arătând că este obligată prin tratate privind drepturile omului care limitează domeniul de aplicare a stării de urgență, credibilitatea ONU ca un administrator teritorial care să respecte drepturile fundamentale ale omului - în special în cadrul administrației unei zone sau țări care are cicatrice cu război, de multe ori în scopul declarat de protejare a drepturilor omului - ar crește exponențial.

În cele din urmă, din punct de vedere legal, aderarea ONU la ICCPR ar contribui la un organism uniform de drept - deși având legi permissive- care reglementează stările de urgență de pe glob. Nu ar mai fi un singur standard pentru ONU (în măsura în care orice standard uniform ar putea fi aplicat la toate), determinat printr-o varietate de acorduri diferite, organisme, și tribunale, și un altul aplicat la cele mai multe din restul globului, determinat de CDO. ONU, la rândul său, ar avea, de asemenea, o participare mai directă în și la CDO în sine.

Desigur, "rămâne de văzut dacă

Second, accession opens the way for the Strasbourg Court to attribute acts adopted by the institutions or bodies of the Union directly to the Union instead of attributing them – albeit implicitly – to 27 Member States collectively. The Union's specificity as a distinct legal entity vested with autonomous powers will then be adequately reflected in proceedings before the Strasbourg Court.

Third, the Union will have at its disposal all rights that the Convention gives to the Contracting Parties to defend the human rights conformity of its acts before the Strasbourg Court. The Union will also be able to be represented in the Strasbourg Court with an EU judge.¹¹⁸

Many of these rationales might be equally applicable to a theoretical UN accession to the ICCPR and its limitations on the imposition of a state of emergency. Instead of a patchwork of use of force agreements and ad hoc tribunals, citizens of areas occupied and administered by the UN would have the same rights to protest UN actions in declaring or maintaining an illegal state of emergency as other citizens with regard to the actions of a state party to the ICCPR.

Politically, by showing that it is bound by human rights treaties limiting the scope of states of emergency, the UN's credibility as a territorial administrator that respects fundamental human rights - particularly in the context of the administration of an area or country that is scarred with war, often under the declared goal of protecting human rights - would be exponentially increased.

Finally, legally, the accession of the

practica - în urma aderării Uniunii [Europene] la Convenție - ar putea furniza temeiul juridic și empiric pentru revizuirea discuției în cadrul ONU.”⁵¹ ONU se bucură de imunitate largă în condițiile Cartei sale și Convenția privind privilegiile și imunitățile Organizației Națiunilor Unite, ridicând întrebări dacă acesta poate fi supus la orice fel de proces juridic.⁵² Mai mult decât atât, există diferențe enorme la scară între aderarea UE la CEDO și aderarea la ONU ICCPR. UE are în prezent 27 de state membre, și Consiliul Europei 47 de membri.⁵³ ONU are 192 de membri⁵⁴, în timp ce PIDCP are 167 partide de stat.⁵⁵ Acest fapt are potențialul de a crea dificultăți logistice grave în a face modificările corespunzătoare la ICCPR, de exemplu, pentru a permite ONU să adere la această convenție. În cazul în care UE se apropie doar de aderare la CEDO, după peste 15-16 ani de discuții serioase, cât de mult ar dura pentru ca ONU să adere la ICCPR?

Prin derogare de la aceste dificultăți, aderarea ONU la ICCPR, și restricțiile sale concomitent în starile de urgență, sunt idei care ar trebui să fie urmărite la nivel juridic și politic. În timp ce drumul către aderarea UE la CEDO a fost cu siguranță unul lung, și încă incomplet de la începutul anului 2011, aceasta poate deschide calea pentru un drum mai scurt pentru aderarea la PIDCP pentru ONU. Sperăm că, inovațiile legale și politice folosite pentru a face aderarea cu succes la UE și, chiar și după aderare, observații cu privire la modul în care astfel de aderare va funcționa în practică - va face mai simplu procesul pentru ONU.

B. Aplicarea ICCPR (și a standardelor sale), la ONU, prin alte mijloace decât aderarea la Convenție

Până (și dacă) vine momentul aderării ONU la ICCPR, pot exista alte modalități de a aplica standardele stării de urgență prevăzute în această convenție la comportamentul ONU ca administrator teritorial.

UN to the ICCPR would contribute to a uniform body of law - albeit soft law-governing states of emergencies around the globe. There would no longer be one standard for the UN (to the extent any uniform standard could be said to apply at all), as determined by a variety of different agreements, bodies, and tribunals, and another applied to the most of the rest of the globe, as determined by the HRC. The UN, for its part, would also have more direct participation in and representation on, the HRC itself.

Of course, “[i]t remains to be seen whether the practice following the [European] Union’s accession to the Convention might furnish legal and empirical grounds for revisiting the question in the UN context.”¹¹⁹ The UN enjoys broad immunities under the terms of its Charter and the Convention on the Privileges and Immunities of the United Nations, raising questions as to whether it can be subject to any kind of legal process.¹²⁰ Moreover, there are enormous differences in scale between the EU’s accession to the ECHR and the UN’s accession to the ICCPR. The EU currently has 27 member states, and the Council of Europe 47 members.¹²¹ The UN has 192 members¹²², while the ICCPR has 167 party states.¹²³ This fact has the potential of creating severe logistical difficulties in making the appropriate amendments to the ICCPR, for example, to enable the UN accede to that Convention. If the EU is only nearing accession to the ECHR after over 15-16 years of serious discussion, how long would it take for the UN to accede to the ICCPR?

Notwithstanding these difficulties, UN accession to the ICCPR, and its concomitant restrictions on states of emergency, is an idea that should be pursued at the legal and political levels. While the path to EU accession to the ECHR was certainly a long one, and still incomplete as of the beginning of 2011, it may pave the way for a shorter road to accession to the

S-a sugerat că, în cazul în care ONU administrează un teritoriu care este (sau a fost) se află sub suveranitatea nominală a unui stat care este semnatar al PIDCP, starea PIDCP a dispozițiilor de urgență ar trebui să continue să se aplice autorității administrative ONU.⁵⁶ UNMIK pare să fi luat în considerare în mod expres acest lucru ca pe o posibilitate.⁵⁷ În cele din urmă, cu toate acestea, nicio stare de urgență nu a fost declarată oficial vreodată în Kosovo și în orice caz, acțiunile "de urgență" făcute de UNMIK nu sunt conforme cu standardele prevăzute la articolul 4 din ICCPR.⁵⁸

Aceasta este o posibilitate interesantă, și una care să se aplice în mod direct cerințelor PIDCP de urgență la ONU, în timp ce se evita întârzieria îndelungată și complexitatea juridică în legătură cu aderarea proprie a ONU la ICCPR.

Au fost dezbateri substanțiale ale problemei exploatării organizațiilor internaționale responsabile față de standardele drepturilor omului, care în prezent unesc statele.⁵⁹ Problema a devenit mai acută pentru că astfel de organizații internaționale să își asume mai multă putere asupra reglementării funcțiilor care au fost în mod tradițional efectuate de către un stat, dar în același timp, nu sunt părți la tratatele internaționale privind drepturile omului. În cazul ONU care acționează în calitate de administrator teritorial, teoria de "funcționalitate dublă"⁶⁰ ajută la explicarea aplicabilității ICCPR (și regimul său de urgență) la ONU.

În conformitate cu teoria de dublă funcționalitate în administrarea teritorială internațională, deoarece Națiunile Unite nu face nici o revendicare de suveranitate asupra teritoriului pe care îl administrează, două persoane juridice sunt: Organizația Națiunilor Unite și unitatea teritorială, care este parte a unei persoane juridice mai mari, cum ar fi un stat.⁶¹ "Atunci când Organizația Națiunilor Unite funcționează ca un actor internațional, normele de imunitate ONU rămân valabile. Cu toate acestea, "atunci

ICCPR for the UN. Hopefully, the legal and political innovations utilized to make the EU accession a success -and, even after accession, observations on how such accession will work in practice - will make the process simpler for the UN.

B. Application of the ICCPR (and its standards) to the UN through means other than accession to the Convention

Until (and if) the time of the accession of the UN to the ICCPR comes, there may be other ways to apply the state of emergency standards set forth in that Convention to the UN's conduct as a territorial administrator.

There has been a suggestion that where the UN administers a territory that is (or has been) under the nominal sovereignty of a state that is signatory to the ICCPR, the ICCPR's state of emergency provisions should continue to apply to the UN administrative authority.¹²⁴ UNMIK appears to have expressly considered this as a possibility.¹²⁵ In the end, however, no state of emergency was ever formally declared in Kosovo and in any case the "emergency" actions take by UNMIK did not comply with the standards set forth in Article 4 of the ICCPR.¹²⁶

This is an interesting possibility, and one that would directly apply the ICCPR's emergency requirements to the UN, while obviating the long delay and legal complexities connected with the UN's own accession to the ICCPR.

There has been substantial discussion of the problem of holding international organizations accountable to human rights standards that currently bind states.¹²⁷ The problem has become more acute as such international organizations assume more power over governing functions that have traditionally been performed by a state, but at the same time are not parties to international human rights treaties. In the case of the UN acting as a territorial administrator, the

când organizațiile internaționale efectuează acte care sunt actele unui guvern național, în calitate de agenți din acel stat, oficialii ONU trebuie să respecte normele juridice internaționale aplicabile acestuia.”⁶²

Ideea de funcționalitate dublă demonstrează că ONU poate, în esență, să fie legat prin obligațiile drepturilor omului de tratatul de stat al cărui teritoriu este administrat. Astfel, din moment ce Fosta Republică Iugoslavă a fost legat de PIDCP și starea sa de dispoziție de urgență, iar ONU și-a asumat puterea administrativă pe o parte din teritoriul Iugoslaviei, a trebuit să respecte PIDCP în rolul său de guvern surrogat al acestui teritoriu, la fel cum ar fi Iugoslavia.⁶³

Fără a aduce atingere “valabilității juridice”⁶⁴ a acestui argument, și atractivității acesteia ca juxtapuse cu încercarea ONU de a adera la ICCPR, așa cum s-a menționat mai sus, acesta a fost luat în considerare și ignorat de către ONU în Kosovo. Aici se află problema. Atâta timp cât ONU continuă să respingă acest argument, implicit sau altfel, este extrem de problematic să se forțeze aplicarea PIDCP la ONU. Tribunalele internaționale, în special CIJ, în timp ce se luptă să țină ONU și Consiliul sau de Securitate la un anumit nivel de norme privind drepturile omului, până în prezent au fost reticente în a afirma în mod expres jurisdicția asupra ONU și a o menține. Instanțele naționale și regionale au început, de asemenea, cel puțin să examineze problema responsabilității ONU, cu rezultate mixte, dar aplicarea lor de către ONU pe teritoriul administrat este limitată. În cazul în care ONU are control asupra, sau este liber să ignore, instanțele locale într-o zonă peste care acesta are responsabilitate guvernamentală, este dubios faptul că instanțele ar putea declara starea normelor de urgență a PIDCP aplicabile și apoi să le puna în aplicare.⁶⁵

Fie CIJ trebuie să reglementeze în mod eficient acțiunile ONU, fie ONU în sine trebuie să recunoască validitatea acestor argumente, în scopul de a asigura aplicarea

theory of “dual functionality”¹²⁸ helps explain the applicability of the ICCPR (and its emergency regime) to the UN.

Under the theory of dual functionality in international territorial administration, “because the United Nations makes no claim to sovereignty over the territory it administers, two legal persons come into being: the United Nations and the territorial unit that is part of a larger legal person, such as a state.”¹²⁹ Where the United Nations is functioning as an international actor, the normal (and restrictive) rules of UN immunity remain in place. However, “when international organizations perform acts that are the acts of a national government, as agents of that state, the UN officials must comply with the international legal norms applicable to it.”¹³⁰

The idea of dual functionality demonstrates that the UN can, in essence, be bound by the human rights treaty obligations of the state whose territory it is administering. Thus, since the Former Yugoslav Republic was bound by the ICCPR and its state of emergency provisions, and the UN assumed administrative power over a part of Yugoslavia’s territory, it had to comply with the ICCPR in its role as a surrogate government of that territory, just as Yugoslavia would.¹³¹

Notwithstanding the “legal validity”¹³² of this argument, and its attractiveness as juxtaposed with attempting to have the UN accede to the ICCPR, as noted above, it was considered and ignored by the UN in Kosovo. Therein lies the problem. As long as the UN continues to reject this argument, implicitly or otherwise, it is extremely problematic to force the application of the ICCPR upon the UN. International tribunals, particularly the ICJ, while making noises about holding the UN and its Security Council to some level of human rights norms, have to date been reluctant to expressly assert jurisdiction over the UN and hold it accountable. National and regional courts have also begun to at

articolului 4 din PIDCP la acțiunile internaționale administrativ-teritoriale ale ONU.

Chiar în afară de aplicarea angro a articolului 4 din PIDCP la ONU ca administrator teritorial, rămâne posibilitatea de a aplica acele părți ale dreptului internațional al stărilor de urgență la ONU, în astfel de situații, în cazul în care legea se ridică la nivelul de *ius cogens*. Comentariul la articolul 4 din PIDCP face clar faptul că în situații de urgență, anumite drepturi, chiar dacă ele nu sunt expres menționate ca nonderogabile în textul Convenției, rămân totuși nonderogabile în conformitate cu principiile dreptului internațional general. Acestea includ restricții împotriva luării de ostatici, reținerilor nerecunoscute, deportării sau transferului de populații, instigării la ură, lezării demnității umane, precum și încălcării drepturilor minorităților. Aceasta include, de asemenea, restricțiile privind privarea în întregime a persoanelor acuzate de drepturi nonderogabile de dreptul lor la un proces echitabil.⁶⁶ Astfel, dacă se aplică PIDCP la ONU sau nu, anumite principii capitale ale drepturilor omului proclamate de acestea (fie explicit sau implicit), în creștere la nivelul de *ius cogens*, ar trebui să funcționeze pentru a delega ONU în situații de urgență.⁶⁷

Încă o dată, cu toate acestea, există problema de executare, precum și faptul că mecanismul articolului 4 pentru manipularea stării de urgență nu se aplică la toate elementele sale (de exemplu, anumite cerințe de raportare, precum și toate acele dispoziții care nu sunt considerate ca fiind *cogens ius*, nu s-ar aplica). În ceea ce privește punerea în aplicare, de exemplu, practica UNMIK de reținere "terorist", subiecții fără judecată, și apoi ignorarea hotărârilor judecătorești prin care se dispune eliberarea lor, cu siguranță a încălcat dreptul la libertate și la un proces echitabil.⁶⁸ Cu toate acestea, nu există nici un mecanism executoriu pentru a verifica aceste încălcări.

V. Concluzii

least examine the issue of UN accountability, with mixed results, but their application to UN administered territory is limited. When the UN has control over, or is free to ignore, local courts in an area over which it is charged with governmental responsibility, it is dubious that such courts could declare the ICCPR's state of emergency rules applicable and then enforce them.¹³³

Either the ICJ must effectively regulate the actions of the UN, or the UN itself must acknowledge the validity of these arguments, in order to ensure the application of Article 4 of the ICCPR to the UN's international territorial administrative actions.

Even apart from the wholesale application of Article 4 of the ICCPR to the UN as a territorial administrator, there remains the possibility of applying those parts of the international law of states of emergency to the UN in such situations, where the law rises to the level of *jus cogens*. Commentary to Article 4 of the ICCPR makes clear that in emergency situations, certain rights, even though they are not expressly listed as nonderogable in text of the Convention, nonetheless remain nonderogable under principles of general international law. These include restrictions against taking hostages, unacknowledged detentions, deportation or transfer of populations, incitement of hatred, violating human dignity, and violating the rights of minorities. It also includes restrictions on entirely depriving accused persons of nonderogable rights of their right to a fair trial.¹³⁴ Thus, whether the ICCPR applies to the UN or not, certain paramount human rights principles set forth therein (either expressly or by implication), rising to the level of *jus cogens*, should operate to bind the UN in emergency situations.¹³⁵

Once again, however, there is the problem of enforcement, as well as the fact that the Article 4 mechanism for handling states of emergency would not apply to its entirety (i.e., certain reporting requirements,

Problema stării de excepție - considerată de savanți diferită de o suspendare temporară a normelor legale, sau chiar o absență de drept - a vexat statele pentru ceva timp. În conformitate cu articolul 4 din PIDCP, marea majoritate a statelor lumii au convenit asupra anumitor limitări ale declarației, impunerii, și sferei de aplicare a unor astfel de stări de urgență. Aceste dispoziții acționează ca o garanție pentru drepturile omului, chiar și într-un moment de urgență adevărat.

Oarecum paradoxal, aceste limitări nu se aplică în mod direct la ONU, deoarece nu este un stat și nu este o parte a ICCPR. Este o situație paradoxală, în care ONU întreprinde acum misiuni care implică administrarea teritorială a statelor sau părți de state, în scopul de a apăra statul de drept, și totuși o astfel de parte fundamentală a statului de drept - limitarea capacității statului de a priva populația sa de drepturile omului în timpul unei situații de urgență - nu se aplică la ONU.

Procesul actual de aderare a Uniunii Europene la Convenția Europeană a Drepturilor Omului poate oferi un model de urmat pentru ONU. În cazul în care un organism internațional este capabil să adere la un tratat Internațional al Drepturilor Omului, nu este exclus ca ONU să poată să adere la ICCPR, incluzând dispozițiile sale ce reglementează stări de urgență. În timp ce PIDCP și aplicarea sa sunt considerate "soft law", aderarea ONU ar menține în mod expres ONU responsabil de administrarea teritoriului în aceeași măsură în care orice alt stat își administrează propriul său teritoriu.

Desigur, astfel de aderare prezintă obstacole logistice, politice și juridice serioase. În același timp, ONU ar trebui să accepte argumentul juridic destul de convingător că, chiar și în absența aderării, atunci când își asumă funcții guvernamentale pe teritoriul unui stat, și acest teritoriu se află sub suveranitatea unui stat care a ratificat PIDCP, este obligat prin ICCPR. Chiar și fără acordul ONU, tribunalele internaționale

and all those provisions which are not considered as *jus cogens*, would not apply). With regard to enforcement, for example, UNMIK's practice of detaining "terrorist" subjects without trial, and then ignoring judicial rulings ordering their release, certainly violated the right to liberty and a fair trial.¹³⁶ Yet, there was no enforceable mechanism to check these violations.

V. Conclusion

The problem of the state of exception - considered by various scholars as a temporary suspension of legal norms, or even an absence of law - has vexed states for some time. Pursuant to Article 4 of the ICCPR, the vast majority of the states of the world have agreed to certain limitations on the declaration, imposition, and scope of such states of emergencies. These provisions act as a safeguard for human rights, even at a time of true emergency.

Somewhat paradoxically, these limitations do not directly apply to the UN, since it is not a state and not a party to the ICCPR. It is a paradoxical situation, in that the UN is now undertaking missions which involve the territorial administration of states or parts of states in order to preserve the rule of law, and yet such a fundamental part of the rule of the law - limitations on the state's ability to deprive its population of human rights during an emergency - is not applicable to the UN.

The current process of the European Union's accession to the European Convention on Human Rights may provide a model for the UN to follow. If an international body is able accede to an international human rights treaty, it is conceivable that the UN would be able to accede to the ICCPR, including its provisions regulating states of emergency. While the ICCPR and its enforcement is considered "soft law", the UN's accession would expressly hold the UN accountable in its administration of territory to the same extent as any other state in the administration of its

și într-o anumită măsură, chiar tribunalele regionale și locale, ar trebui să aplice aceste restricții asupra stărilor de urgență, care se ridică la nivelul de *ius cogens* împotriva ONU, atunci când acționează ca un administrator teritorial.

own territory.

Of course, such accession presents serious logistical, political, and legal obstacles. In the meantime, the UN should accept the rather convincing legal argument that even absent accession, when it assumes governmental functions on a state's territory, and that territory is under the sovereignty of a state that has ratified the ICCPR, it too is bound by the ICCPR. Even without the UN's agreement, international tribunals and to some extent even regional and local tribunals, should enforce those restrictions on states of emergency that rise to the level of *jus cogens* against the UN when it acts as a territorial administrator.

¹ Vezi H. Dickerson, *Ipoteze asupra legitimității și Bazelor Administrației Teritoriale Internaționale*, 34 Denv. J. Int'l L. & Pol'y 161, 169 (Summer 2006)

² *Id.* la 192

³ *Id.* la 168-169

⁴ *Id.* la 169-170

⁵ S. Chesterman, *Inexplicabil? ONU, puterile de urgență, și guvernarea legii*, 42 Vand. J. Transnat'l L. 1509, 1515 (Noiembrie, 2009) (într-un citat al Rezoluției Consiliului de securitate privind Burundi în 1996)

⁶ *Id.*

⁷ *Id.*

⁸ *Id.*

⁹ *Id.*

¹⁰ *Id.* la 1535

¹¹ *Id.* citându-l pe S. Chesterman, *Justiție Dură: Stabilizing Guvernarea Legii pe Teritorii Post-conflictuale*, 20 Ohio St. J. on Disp. Resol. 69, 91 (2005), citând World Report, 2003 Hum. Rts. Watch 198)

¹² F. Rawski, *A stăruii sau a nu stăruii: imunitate și responsabilitate în operațiile de păstrare a păcii*, 18 Conn. J. Int'l L. 103, 117 (Fall, 2002)

¹³ *Id.* la 118

¹⁴ Chesterman, *supra*, nota 5: 1516-1517

¹⁵ J. Schott, *Capitolul VII ca excepție: Acțiunea Consiliului de Securitate și Idealul Normativ de Urgență*, 6 Nw. U.J. Int'l Hum. Rts. 24, *141 (paginare Westlaw) (Fall, 2007)

¹⁶ Vezi, e.g., C. Sweetster, *Asigurând Soluții Eficiente Victimelor Abuzului prin Personalul Menținător de Pace*, 83 N.Y.U. L. Rev. 1643, 1643-1645 (Noiembrie, 2008)

¹⁷ *Id.* at 1644, n.8

¹⁸ Schott, *supra*, nota 15: *141, citându-l pe Fredrik Galtung, *Introducere: Dimensiunea corupției în procesul reconstructiv după război* (Daniel Large, Ed.) (2003)

¹⁹ *Id.* la *142

²⁰ *Id.* la *144; Dickerson, *supra*, nota 1:184

²¹ Rawski, *supra*, nota 12: 121

²² Schott, *supra*, nota 15: *145

²³ *Id.* la *145, citând în parte raportul UNMIK, *UNMIK dezmente alegațiile de favorizare judiciară și lipsa de strategie* (25 iunie, 2001)

²⁴ *Id.* la *143

²⁵ Rawski, *supra*, nota 12: 103, citând Instituția Ombudsperson în raportul special nr. 1 Kosovo privind compatibilitatea cu standardele recunoscute internațional ale Reglementării UNMIK nr. 2000/47 asupra statutului, privilegiilor și imunităților KFOR și UNMIK și personalul lor din Kosovo (18 august 2000) și asupra implementării sectorului normativ 23 (2001) de mai sus.

²⁶ *Id.* la 127; *vezi si* Dickerson, *supra*, nota 1:184-85 (oferind o perspectiva a argumentului criticilor cum ca “in momentul conducerii administratiei teritoriale, ONU – jucand rolul de stat – ar trebui sa urmeze aceleasi obligatii ca orice stat.”)

²⁷ *Vezi* Conventia Internationala a Drepturilor Civile si Politice, (New York, 16 Dec. 1966) 999 U.N.T.S. 171 și 1057 U.N.T.S. 407, au intrat in aplicare pe 23 Mar. 1976 [prevederile articolului 41 (Comitetul Drepturilor Omului) au intrat in aplicare pe 28 Mar. 1979] [in continuare – ICCPR], Articolul 4.

²⁸ *Vezi* E. Hughes, *Urgente consolidate si “Razboiul terorii”: E timpul sa reformam procedura de derogare in dreptul international?*, 20 N.Y. Int’l L. Rev. 1, 24 (Summer, 2007); D. McGoldrick, *Interfata dintre puterile urgentei publice si dreptul international*, 2 Int’l J. Const. L. 380, 392-393 (April, 2004)

²⁹ *Vezi* McGoldrick, *supra*, nota 28: 394

³⁰ *Vezi* Comentariul General Nr. 29, Stari de Urgenta (Articolul 4), CCPR/C/21/Rev.1/Add.11 31 August , 2001, [continuarea Comentariului General] in paragraful 2.

³¹ *Vezi* ICCPR, Articolul 4 paragraful 1; Hughes, *supra*, notele 28: 25, 38-39; McGoldrick, *supra*, notele 28: 407-408

³² *Vezi* ICCPR, Articolul 4(2); Hughes, *supra*, notele 28: 26

³³ *Vezi* General Comment, *supra*, in paragraful 10

³⁴ *Id.* in paragraful 8

³⁵ McGoldrick, *supra*, notele 28: 413

³⁶ *Vezi* Comentariul General, *supra*, in paragraful 13

³⁷ *Id.* in paragrafele 14, 15 and 16

³⁸ ICCPR, in articolul 41(1)(h)(ii); Protocolul optional privind acordul asupra drepturilor politice si civile (New York, 16 Dec. 1966) 999 U.N.T.S., 171, 6 I.L.M. 383 (1967), devenit valid la 23 Mar. 1976 [in continuare ICCPR, Primul Protocol Optional] in articolele 1,2 3 and 5(2)

³⁹ ICCPR, Articolul 40; *vezi si* <http://www2.ohcr.org/english/bodies/hrc/index.htm> (accessat ultima dată pe 22 martie 2010)

⁴⁰ *Vezi* M. Darrow and L. Arbour, *Stalpul de sticla: drepturile omului in operatiunile de dezvoltare ONU*, 103 Am.J.Int’l L. 446, 463 (iunie, 2009), citand *Remediere pentru injuriile suferite in serviciul ONU*, Opinie consultativa, 1949 ICJ REP. 174 (aprilie 11).

⁴¹ *Id.* la 463, n. 71, citand Schermers și Blokker, *Drept institutional international* 1118 (3rd Ed. 1995)

⁴² *Id.*, citand H.v.d.P. v. Olanda, Hum. Rts. Comm., Comunicarea Nr. 217/1996 (8 Aprilie 1987)

⁴³ Hum. Rts. Comm., Comunicarea Nr. 217/1996, U.N. Doc. CCPR/C/OP/2 la 70 (1990)

⁴⁴ *Id.*

⁴⁵ *Id.* (*Accentuare adaugata*)

⁴⁶ *Vezi* Darrow and Arbour, *supra*, notele 40: 446, n. 71

⁴⁷ *Id.*, citand *Opinia 2/94, Aderarea Comunitatii la Conventia Europeana pentru protejarea drepturilor omului si a libertatilor fundamentale*, 1996 ECR-I-01759.

⁴⁸ *Vezi* Protocolul 8 la articolul 6(2) privind Tratatul U.E. la <http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cmsUpload/st06655-re01.en08.pdf> (ultima accesare la 15 aprilie, 2011).

⁴⁹ *Vezi* Protocolul Nr. 14 asupra Conventiei europene a drepturilor omului si a libertatilor fundamentale, valabila din 1 iunie, 2010, la <http://conventions.coe.int/Treaty/EN/Treaties/html/194.htm> (ultima accesare la 15 aprilie, 2011).

⁵⁰ Discursul lui Vivian Reding, *Aderarea UE la Conventia Europeana a Drepturilor Omului: Catre o mai puternica si mai coerenta protectie a drepturilor omului in Europa*, 18 martie 2010, Bruxelles, Belgia, la http://ec.europa.eu/commission_2010-2014/reding/pdf/speeches/speech_20100318_1_en.pdf.

⁵¹ Darrow and Arbour, *supra*, notele 40: 463, n.71

⁵² *Vezi* *Carta ONU*, (San Francisco, 26 iunie 1945), 3 Bevans 1153, 59 Stat. 1031, T.S. No. 993, aplicata la 24 Oct. 1945 [in continuare – *Carta ONU*], Articolul 105 (ONU posedea imunitati ce “sunt necesare pentru indeplinirea scopurilor sale”); *Conventia privilegiilor si imunitatilor ONU*, Feb. 13, 1946, 1 U.N.T.S. 15, Articolul II, paragraful 2 (ONU “se va bucura de imunitate din fiecare forma de proces legal”, cu exceptia masurii in care s-a dispensat in mod expres de aceasta imunitate). Exista de asemenea necesitatea unor diverse schimbari literale ale articolului 4 al ICCPR, printre alte provizii, unde textul insinueaza ca este numai aplicabil unui stat.

⁵³ *Vezi* <http://www.coe.int/aboutcoe/index.asp?page=quisommesnous&l=en>

⁵⁴ *Vezi* <http://www.un.org/en/members/growth.shtml#2000>

⁵⁵ Vezi Colecția tratatelor Națiunilor Unite, Capitolul IV, Drepturile Omului, Convenția Internațională asupra Drepturilor Politice și Civile, Status, la http://treaties.un.org/Pages/ViewDetails.aspx?src=TREATY&mtdsg_no=IV-4&chapter=4&lang=en&clang=en

⁵⁶ Vezi Schott, supra, nota 15: *145; Marshall și Inglis, Caderea de la putere a justiției bazată pe drepturile omului în misiunea ONU în Kosovo, 16 Harv. Hum. Rts. J. 95, 104 & n.35 (2003) (notând argumentul valid din punct de vedere legal, dar ironic contextual vorbind, cum că “FRY a fost semnatară a ICCPT, printre alte documente de drepturile omului, și că ONU, drept forță “ocupantă” în cadrul FRY-ului, a fost obligată să asigure acele drepturi.”)

⁵⁷ Vezi Schott, supra, nota 15: *145 (“Constient că fosta Republică a Iugoslaviei a fost parte semnatară a ICCPR și că astfel i se poate impune să declare o stare de urgență, UNMIK a discutat o vreme de timp în comunicările sale interne aspectul înainte ca secretarul general să declare “urgență” ca fiind “în mare parte terminată”).

⁵⁸ Id.; vezi și Chesterman, supra, nota 5: 1532

⁵⁹ Vezi, e.g., V. Nanda, *Responsabilitatea pentru Organizațiile Internaționale: Câteva observații*, 33 Denv. J. Int’l L. & Pol’y 379 (Summer 2005)

⁶⁰ Dickerson, supra, nota 1: 183-185

⁶¹ Id. la 183

⁶² Id. la 184 (dând utilă analogie a unui caz bosnian incluzând activitățile biroului Înaltilor Reprezentanți, o entitate internațională creată de acordurile de pace Dayton. În acel caz, Curtea Constituțională Bosniană a decis că, unde OHR s-a comportat ca un actor internațional, a reținut imunitate, dar “acele acte executate cu respect rolului sau ca agent pentru entitatea teritorială nu au fost imune. »

⁶³ Teoria “succesiunii tratatului funcțional” a împrumutat de asemenea susținerea sa acestui rezultat. Ca urmare a acestei teorii, “transferul funcțiilor de guvernare de la state către organizații internaționale pot fi văzute ca un tip de succesiune funcțională a tratatelor prin organizațiile internaționale la poziția statelor membre, pentru a preveni pe cele din urma de a rezilia un contract privitor la obligațiile lor asupra drepturilor omului fără a impune responsabilitățile acompaniante. » Vezi Darrow și Arbour, supra, nota 40: 464. Când un stat care e parte a ICCPR permite ONU să administreze parțial sau complet teritoriul său, ONU își asumă poziția unui stat cu privire la obligațiile asupra drepturilor internaționale ale omului bazate pe tratat, pentru populația sub administrație.

⁶⁴ Vezi Marshall și Inglis, supra, notele 56: 104 n.35

⁶⁵ Vezi Schott, supra, nota 15: *168-169 (conchizând că Curtea Penală Internațională s-a “sters din peisaj”, și că “ICJ prezintă o verificare potențial formidabilă a acțiunii Consiliului, dar trebuie să binevoiască să utilizeze standardele date pentru a face un rol în cadrul contururilor excepției.”)

⁶⁶ Vezi Comentariul General, supra, în paragrafele 13-16

⁶⁷ Vezi Schott, supra, nota 15: *117. 2424

⁶⁸ Vezi Schott, supra, nota 15: *146 (“De-a lungul timpului, privările arbitrare de libertate și devierile de la principiile procesului corect au ajuns să fie considerate încălcări ale drepturilor derogabile și categoric invalide.”)

⁶⁹ See H. Dickerson, *Assumptions of Legitimacy and the Foundations of International Territorial Administration*, 34 Denv. J. Int’l L. & Pol’y 161, 169 (Summer 2006)

⁷⁰ Id. at 192

⁷¹ Id. at 168-169

⁷² Id. at 169-170

⁷³ S. Chesterman, *Unaccountable? The United Nations, Emergency Powers, and the Rule of Law*, 42 Vand. J. Transnat’l L. 1509, 1515 (November, 2009) (citing the Security Council Resolution regarding Burundi in 1996)

⁷⁴ Id.

⁷⁵ Id.

⁷⁶ Id.

⁷⁷ Id.

⁷⁸ Id. at 1535.

⁷⁹ Id. quoting S. Chesterman, *Rough Justice: Establishing the Rule of Law in Post-Conflict Territories*, 20 Ohio St. J. on Disp. Resol. 69, 91 (2005), citing World Report, 2003 Hum. Rts. Watch 198)

⁸⁰ F. Rawski, *to Waive or not to Waive: Immunity and Accountability in U.N. Peacekeeping Operations*, 18 Conn. J. Int’l L. 103, 117 (Fall, 2002)

⁸¹ *Id.* at 118

⁸² Chesterman, *supra*, note 5: 1516-1517

⁸³ J. Schott, *Chapter VII as Exception: Security Council Action and the Regulative Ideal of Emergency*, 6 Nw. U.J. Int'l Hum. Rts. 24, *141 (Westlaw pagination) (Fall, 2007)

⁸⁴ See, e.g., C. Sweetster, *Providing Effective Remedies to Victims of Abuse by Peacekeeping Personnel*, 83 N.Y.U. L. Rev. 1643, 1643-1645 (November, 2008)

⁸⁵ *Id.* at 1644, n.8

⁸⁶ Schott, *supra*, note 15: *141, quoting Fredrik Galtung, *Introduction: The Corruption Dimension of Post-War Reconstruction*, in *Corruption in Post-War Reconstruction* (Daniel Large, Ed.) (2003) (internal brackets omitted)

⁸⁷ *Id.* at *142

⁸⁸ *Id.* at *144; Dickerson, *supra*, note 1:184.

⁸⁹ Rawski, *supra*, note 12: 121

⁹⁰ Schott, *supra*, note 15: *145

⁹¹ *Id.* at *145, quoting in part UNMIK report, *UNMIK Refutes Allegations of Judicial Bias and Lack of Strategy* (June 25, 2001) (internal quotation marks omitted)

⁹² *Id.* at *143

⁹³ Rawski, *supra*, note 12: 103, quoting Ombudsperson Institution in Kosovo Special Report No. 1 on the Compatibility with Recognized International Standards of UNMIK Regulation No. 2000/47 on the Status, Privileges and Immunities of KFOR and UNMIK and their Personnel in Kosovo (18 August 2000) and on the Implementation of the above Regulation Section 23 (2001) (internal brackets omitted)(emphasis added)

⁹⁴ *Id.* at 127; see also Dickerson, *supra*, note 1:184-85 (providing an overview of critics' contention that "when conducting territorial administration, the United Nations -- acting as state -- should be expected to follow the same obligations as a state.")

⁹⁵ See International Convention on Civil and Political Rights, (New York, 16 Dec. 1966) 999 U.N.T.S. 171 and 1057 U.N.T.S. 407, entered into force 23 Mar. 1976 [the provisions of article 41 (Human Rights Committee) entered into force 28 Mar. 1979] [hereinafter – ICCPR], Article 4.

⁹⁶ See E. Hughes, *Entrenched Emergencies and the "War on Terror": Time to Reform the Derogation Procedure in International Law?*, 20 N.Y. Int'l L. Rev. 1, 24 (Summer, 2007); D. McGoldrick, *The Interface between Public Emergency Powers and International Law*, 2 Int'l J. Const. L. 380, 392-393 (April, 2004)

⁹⁷ See McGoldrick, *supra*, note 28: 394

⁹⁸ See General Comment No. 29, States of Emergency (Article 4), CCPR/C/21/Rev.1/Add.11 August 31, 2001, [hereinafter General Comment] at paragraph 2.

⁹⁹ See ICCPR, Article 4 paragraph 1; Hughes, *supra*, note 28: 25, 38-39; McGoldrick, *supra*, note 28: 407-408

¹⁰⁰ See ICCPR, Article 4(2); Hughes, *supra*, note 28: 26

¹⁰¹ See General Comment, *supra*, at paragraph 10

¹⁰² *Id.* at paragraph 8

¹⁰³ McGoldrick, *supra*, note 28: 413

¹⁰⁴ See General Comment, *supra*, at paragraph 13

¹⁰⁵ *Id.* at paragraphs 14, 15 and 16

¹⁰⁶ ICCPR, at Article 41(1)(h)(ii); Optional Protocol to the International Covenant on Civil and Political Rights (New York, 16 Dec. 1966) 999 U.N.T.S., 171, 6 I.L.M. 383 (1967), entered into force 23 Mar. 1976 [hereinafter ICCPR, First Optional Protocol] at Articles 1,2 3 and 5(2)

¹⁰⁷ ICCPR, Article 40; see also <http://www2.ohcr.org/english/bodies/hrc/index.htm> (last accessed March 22, 2010)

¹⁰⁸ See M. Darrow and L. Arbour, *The Pillar of Glass: Human Rights in the Development Operations of the United Nations*, 103 Am.J.Int'l L. 446, 463 (July, 2009), citing *Reparation for Injuries Suffered in the Service of the United Nations*, Advisory Opinion, 1949 ICJ REP. 174 (April 11).

¹⁰⁹ *Id.* at 463, n. 71, citing Schermers and Blokker, *International Institutional Law* 1118 (3rd Ed. 1995)

¹¹⁰ *Id.*, citing *H.v.d.P. v. Netherlands*, Hum. Rts. Comm., Communication No. 217/1996 (April 8, 1987)

¹¹¹ Hum. Rts. Comm., Communication No. 217/1996, U.N. Doc. CCPR/C/OP/2 at 70 (1990)

¹¹² *Id.*

¹¹³ *Id.* (Emphasis added).

¹¹⁴ See Darrow and Arbour, *supra*, note 40: 446, n. 71

¹¹⁵ *Id.*, citing Opinion 2/94, *Accession of the Community to the European Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms*, 1996 ECR-I-01759.

¹¹⁶ See Protocol 8 to Article 6(2) on the Treaty on European Union, at <http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cmsUpload/st06655-re01.en08.pdf> (last accessed April 15, 2011).

¹¹⁷ See Protocol No. 14 to the European Convention on Human Rights and Fundamental Freedoms, effective June 1, 2010, at <http://conventions.coe.int/Treaty/EN/Treaties/html/194.htm> (last accessed April 15, 2011).

¹¹⁸ Speech of Vivian Reding, *The EU's accession to the European Convention on Human Rights: Towards a stronger and more coherent protection of human rights in Europe*, March 18, 2010, Brussels, Belgium, at http://ec.europa.eu/commission_2010-2014/reding/pdf/speeches/speech_20100318_1_en.pdf (last accessed April 15, 2011).

¹¹⁹ Darrow and Arbour, *supra*, note 40: 463, n.71

¹²⁰ See *Charter of the United Nations*, (San Francisco, 26 June 1945), 3 Bevans 1153, 59 Stat. 1031, T.S. No. 993, entered into force 24 Oct. 1945 [hereinafter – UN Charter], Article 105 (UN possesses immunities “as are necessary for the fulfillment of its purposes”); Convention on the Privileges and Immunities of the United Nations Feb. 13, 1946, 1 U.N.T.S. 15, Article II, section 2 (UN “shall enjoy immunity from every form of legal process”, except to the extent it has expressly waived such immunity). There is also the necessity of various textual changes to Article 4 of the ICCPR, among other provisions, where the text implies it is only applicable to a state.

¹²¹ See <http://www.coe.int/aboutcoe/index.asp?page=quisommesnous&l=en> (last accessed April 15, 2011)

¹²² See <http://www.un.org/en/members/growth.shtml#2000> (last accessed April 15, 2011)

¹²³ See United Nations Treaty Collection, Chapter IV, Human Rights, International Convention on Civil and Political Rights, Status, at http://treaties.un.org/Pages/ViewDetails.aspx?src=TREATY&mtdsg_no=IV-4&chapter=4&lang=en&clang=en (last accessed April 15, 2011)

¹²⁴ See Schott, *supra*, note 15: *145; Marshall and Inglis, *The Disempowerment of Human Rights Based Justice in the United Nations Mission in Kosovo*, 16 Harv. Hum. Rts. J. 95, 104 & n.35 (2003) (noting the legally valid, but ironic in context, argument “that the FRY was a signatory to the ICCPR, among other human rights documents, and the United Nations, as an “occupying” force within the FRY, was obligated to ensure those rights.”)

¹²⁵ See Schott, *supra*, note 15: *145 (“Aware that the former Yugoslav Republic was a signatory to the ICCPR and that as such it might be required to declare a state of emergency, UNMIK had for some time in its internal communications discussed the matter before the Secretary-General declared the ‘emergency’ to be ‘largely over.’”)

¹²⁶ *Id.*; see also Chesterman, *supra*, note 5: 1532 (“[H]uman rights law provides for derogations from particular norms... but this type of derogation is typically limited to circumstances of war or other public emergency threatening the life of the nation, and some form of official notification of the circumstances is required. This type of notification was not given in Kosovo....”)

¹²⁷ See, e.g., V. Nanda, *Accountability of International Organizations: Some Observations*, 33 Denv. J.Int’l L & Pol’y 379 (Summer 2005)

¹²⁸ Dickerson, *supra*, note 1: 183-185

¹²⁹ *Id.* at 183

¹³⁰ *Id.* at 184 (helpfully giving the analogy of a Bosnian case involving the activities of the Office of High Representative (OHR), an international entity created by the Dayton peace accords. In that case, the Bosnian Constitutional Court ruled that where the OHR behaved as an international actor, he retained immunity, but “those [acts] performed with respect to his role as an agent for the territorial entity were not [immune].”)

¹³¹ The theory of “functional treaty succession” also lends some support to this result. Pursuant to this theory, “[t]he transfer of governance functions from states to international organizations can be seen as a type of functional treaty succession by international organizations to the position of their member states, to prevent the latter from contracting out of their human rights obligations without imposing the accompanying responsibilities.” See Darrow and Arbour, *supra*, note 40: 464. When a state which is party to the ICCPR permits the UN to administer part or all of its territory, the UN assumes the position of that state with regard to treaty-based international human rights obligations towards the population under administration.

¹³² See Marshall and Inglis, *supra*, note 56: 104 n.35

¹³³ See Schott, *supra*, note 15: *168-169 (concluding that the International Criminal Court (ICC) has “written itself out of the picture,” and also that “[t]he ICJ presents a potentially formidable check on Council action, but it must be willing to utilize the standards it has been given to carve out a role within the contours of exception.”)

¹³⁴ See General Comment, *supra*, at paragraphs 13-16

¹³⁵ See Schott, *supra*, note 15: *117. 2424

¹³⁶ See Schott, *supra*, note 15: *146 (“Over time, arbitrary deprivations of liberty and deviations from the fundamental principles of fair trial have grown to be considered violations of non-derogable rights and categorically invalid.”)(internal quotation marks omitted).